

Laatst... jaar 7

Rik Wintein

Laatst... jaar 7

Meer informatie:

rikwintein@outlook.be

<http://rikwintein.com>

Copyright

Rik Wintein, "Laatst... jaar 7"

Eigen uitgave via Storyland.be

© 2025, Rik Wintein

Coverfoto: © Marc Sierens

NUR 320

ISBN 978 940 378 5486

D/2025/14.414/01

Dit is hoofdzakelijk fictie. Elke gelijkenis met bestaande personen en/of gebeurtenissen is een bijzonder grappig toeval.

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver en uitgever.

Voorwoord

“Schaamrood” is het woord dat bij mij opkomt.

Bij het bundelen en herlezen van mijn blogs van het afgelopen jaar, besteed meer dan eens een diep schaamrood mijn wangen. Niet zozeer omwille van de inhoud, integendeel.

In de meeste gevallen sta ik nog steeds voor 99,99 procent van de gevallen achter de woorden en de zinnen, de gedachten en de bedenkingen die ik destijds neerpende. Vandaag zou ik hoogstens sommige passage anders bijeen beitel.

Waar ik me tijdens het samenstellen wel vaak en oeverloos voor schaamde, zijn de vele spel- en taalfouten die de initiële eindredactie overleefden. Vooral de vele, gruwelijke dt-fouten sneden en snijden diep in mijn hart en mijn ogen.

Ergens heb ik de indruk dat het er veel meer waren dan in vorige edities. Gaat mijn taalvermogen met het klimmen van de jaren er zo hard op achteruit? Zeg alsjeblieft dat het niet waar is.

In afwachting rest mij enkel vergiffenis te vragen voor zoveel grammaticale wreedheden. Ik zal het nooit doen. Hoop ik.

Brugge, 31 januari 2025

Inhoud

Voorwoord	5
Inhoud	6
De Ballen van een Lafaard.....	10
Zwart-wit korrel	13
Virtuele spitsroeden	16
Burgerzin.....	20
Kangoeroe-verstand	25
Letale loterij	28
Cadeau Impromptu.....	32
Verloren	35
Weerwoord 2 (bis) - De Tempore	37
Bang	42
Long live the king	45
Elixir.....	48
Tronies	52
De Oerknal	55
Pecunia	58
Philogyny	60
Not binary	64
Weerwoord 3 - De Pulchritudine	68
Loden wraak.....	71

Insolent.....	76
Transitief	79
Workshop.....	82
Leeftijdzorgen.....	87
Stilte komende.....	90
Smeerolie	93
Beeweg.....	97
Chimière.....	99
Weerwoord 5 - De Temporibus	101
Het A-woord	105
Contrair	108
Kelly.....	111
Stilstaan.....	115
Inwilliging.....	117
Mooigheid.....	120
Terugweg	124
Kommerkwelling	126
Litteken	128
Ondelibereerbaar	133
Doelloos	138
Knetter-denken.....	141
Poëzie.....	144
Weerwoord 6 - Roep me dan	146

In het donker	148
Weerwoord 7 – Taal.....	150
Overrijp	152
Achterdeur.....	154
Meerlagig neen.....	157
Narcistisch Zelfbeklag	159
Tijd.....	162
Lethargie	165
Woordverpakking.....	169
Para-crimineel	173
A Night @ The Ballet	177
Tedere kameraadschap.....	182
Zielig	185
Epitaaf	188
Taaltoon	191
Geheugenverweking.....	195
Stumperd	198
Waag Gewogen	201

De Ballen van een Lafaard

Laatst faalde de piot bij een onmogelijke opdracht.

Naast de zogenaamde repetitieve, dagelijkse en wekelijkse marsorders decreteert *Mijn Grootte Liefde* met grote regelmaat ook eerder eenmalige bevelen. Ook aan deze richtlijnen probeert de piot - gedreven door een zucht naar zelfbehoud - naar best vermogen tegemoet te komen. Het recente commando om de kerstboom op te bergen, is daar een goed voorbeeld van.

Aanvankelijk ontbreekt in de *Via Prosperità* de typisch versierde spar voor eindejaar. Dat zit zo: tijdens die periode genieten *Magnifieke Marcel*, *Mijn Grootte Liefde* en de piot van de zaligheid, de terroir en het azure uitspansel van de Provence. (*Zwarte Panter Willem* blijft thuis onder de goede zorgen van de buurmeisjes). Door deze afwezigheid tijdens de feestdagen acht *Mijn Grootte Liefde* het optuigen van een feestboom een overbodigheid.

Evenwel keert het gezelschap veel vroeger dan aanvankelijk gepland terug naar het *Grijze Noorden*, en wel op advies van de bevriende uitbaatster van het plaatselijke restaurant: “*Ge zijt zot om die dag terug te keren. Ge gaat verzuipen in de verkeersdrukte. Alle Fransen gaan met Kerst de weg op.*” (Maar dan in het Frans).

Eenmaal terug in de *Via Prosperità* struikelt *Mijn Grootte Liefde* over de feestelijke soberheid van de huiskamer. Het binnenshuis brengen en aankleden van een oudgediende feestboom uit de tuin, is in haar ogen dan weer geen goed idee. Daarom trekt zij daags voor de officiële feestdag naar het DIY-center in de buurt en komt terug met een nep-spar en wat versiersels. “*Alles is aan vijftig procent,*” kirt *Mijn Grootte Liefde* en gaat onmiddellijk met haar gekend en ongeëvenaard enthousiasme aan de slag met lichtjes, ornamenten en ballen. Ook de oudgediende boom in de voortuin krijgt een lampjesguirlande.

Kort na de feestdagen aanhoort de piot zoals verwacht het ont-ruimingsbevel: “*Jij gaat de boel afbreken! Ja? De doos van de boom ligt op de zolder en de versiering mag bij de rest in de koffer in de opbergkast.*” Dat is het begin van alle miserie.

De zogenaamde zolder is een krappe kruipruimte onder het dak van de garage (voor de ingewijden: het verblijf van de *Milwaukee Vibrators*). Sinds *Mijn Grootte Liefde* het klasseren van de aldaar opgeslagen spulletjes op zich heeft genomen, blijft de piot daar bewust weg, uit een diepe vrees om iets verkeerd op te bergen. Ook het tweede gedeelte van het marsorder is problematisch. De opbergkast is een oud en gigantisch IKEA-geval naast de infrarood-cabine in de zogenaamde fitnesskamer. In dat meubel ontdekt de piot niet minder dan zes halfvolle plastic boxen met kerstballen en aanverwanten. Uiteraard is het voor hem onduidelijk welke opbergdoos *Mijn Grootte Liefde* voor ogen heeft.

Beide hindernissen leiden tot koud zweet bij de piot. Na diep en pijnlijk nadenken openbaart zich een mogelijke oplossing. Op goed geluk af schikt hij voorzichtig alle ornamenten en de lichtjesslinger op de eetkamertafel. Vervolgens demonteert hij de nep-boom, plooit alle takjes naar binnen en legt de stronken naast de kerstversiering.

Met een bang hart wacht de sukkelaar de terugkeer uit de *Factorij van Mijn Grootte Liefde* af. Vanuit de deuropening aanschouwt zij zuchtend het slagveld en schiet vervolgens in actie, zij het niet na een vernietigende uithaal: “*Heb je het weer niet gevonden waar alles moet liggen?*”

Als een echte lafaard zonder ballen buigt de piot nederig het hoofd en wacht op wat verder komen zal.

6 januari 2024

Zwart-wit korrel

Laatst dompelde de piot zich onder in een puike verzameling momentopnames.

De kunst van schrijven met licht is een mooi ding. Als snotneus volgt de piot fotoklassen. Voor zijn ogen openbaart zich een wereld waarin een beeltenis in meerdere lagen een verbinding maakt tussen fantasie en werkelijkheid, tussen het verborgene en het zichtbare. Die ontluikende passie is nooit helemaal weggeëbd. Van de prehistorie, doorheen de middeleeuwen en het ancien régime, tot op vandaag speelt fotografie, beeldcompositie en functionele grafiek een belangrijke rol in zijn bestaan, niet alleen in zijn vrije tijd, maar tot op een zeker niveau ook op professioneel vlak.

De aankondiging van de tentoonstelling “*De Tijdloze Foto’s*” op meerdere mediaplatformen kan dan ook niet ontsnappen aan de nieuwsgierigheid van de piot. De expo (en het magnifieke bijhorende boek) kondigt zich aan als een greep uit het archief van *Goedefroit Music*, wat volgens de initiatiefnemers synoniem is voor “*een ongeëvenaarde schat aan muziekfoto’s die naadloos aansluiten bij De Tijdloze Radio en De Tijdloze 100-lijst*”.

De tentoonstelling presenteert 100 opnames, waarvan sommige alleen al omwille van de herkenbaarheid het etiket “*iconisch*” dubbel en dik verdienen. De foto's zijn manueel afgedrukt in A1-grootte op barietpapier, wat de glans en de diepte van het beeld

ten goede komt. Op de expo zelf zetten deskundig geplaatst muziekinstrumenten, versterkers en microfoons het hoge *rock'n'roll*-gehalte van de afdrukken in de verf, terwijl de barokke fotokaders het artistieke element onderstrepen.

Elk beeld, elke opname roept bij de piot herinneringen op, vaak gelardeerd met een stevige brok emotie. Stuk voor stuk zijn het mooie herinneringen aan zijn jeugd en daarna. Ongetwijfeld zijn ook pijn, woede en frustraties niet vreemd aan die periodes, maar bij het zien van de foto's lijken die vergeten. Bij elke stap verliest de piot zich meer en meer in een verleden vastgelegd op pellicule en in pixels, in zwart en full-color.

Zwemmend in jeugdsentiment kuiert de piot door de ruimte.

Alras dringt een gevoel, een onbewuste vaststelling zich op. Niet alle werken - portretten en concertkiekjes dooreen - evoqueren dezelfde emoties. Het duurt even voor de piot het door heeft: de grootste aantrekkingskracht gaat uit van de oudere zwart-wit opnames op pellicule. Wat dit veroorzaakt, is ook voor de piot niet duidelijk, al heeft hij zijn vermoedens wanneer hij op een van de opnames de rand van het filmrolletje ziet piepen. Misschien creëert de korreligheid van het cliché een gevoelige extra dimensie die digitaal niet te reproduceren, laat staan te evenaren is (blijkbaar kan *PhotoShop* veel maar toch niet alles). Daarnaast leggen de genuanceerde contrasten van zwart-wit-fotografie een extra laag waardoor het beeld met luide stem gaat fluisteren. Misschien is dit allemaal zever en veel te kort door de bocht, toch is dit de impressie die de piot onthoudt.

Die vaststelling stemt de piot tegelijk hoopvol en triest. Enerzijds hoopvol omdat dit fenomeen duidelijk maakt dat een digitale toepassing par excellence als *Artificial Intelligence* per definitie nooit de creatieve en kunstzinnige dynamiek van een opname door een mensenhand zal kunnen overstijgen. Anderzijds ook triest, omdat minder en minder al dan niet artistieke fotografen gebruikmaken van pellicule. En toch hoeft het allemaal niet zo dramatisch te zijn, want het omgekeerde is ook waar. Op de expo zijn sommige digitale *full-color* opnames een fontein van energie en emoties, op een manier die zelden tot nooit voorkomt bij analoge zwart-wit-beelden.

Uiteindelijk blijven twee belangrijke zaken overeind. Ten eerste: artistieke concertfotografie is springlevend. Ten tweede en nog veel belangrijker: de piot heeft oeverloos genoten van de tentoonstelling.

“*De Tijdloze Foto's Expo & Boek*”: Google het maar eens.

12 januari 2024

Virtuele spitsroeden

Laatst sprak de piot andermaal zonder nadenken en hij heeft het geweten.

Na een relatief korte winterstop trekt het nogal ambitieuze sportief programma van de *Via Prosperità* zich opnieuw op gang. Reeds bij aanvang van het nieuwe jaar presenteert de planning meerdere “trails” (georganiseerd rennen in de natuur) en straatlopen (voor elk wat wils, tot en met een halve marathon). Daarnaast zijn er ook de wekelijkse trainingen en andere sportactiviteiten.

De piot beperkt zich voorlopig bij regelmatige drafpactijen in de omgeving, in tegenstelling tot *Mijn Grootte Liefde*. Naast de regelde looptrainingen onderhoudt zij haar jeugd middels avondlijke sessies bij een plaatselijke low-budget sportclub met een zeer divers recreatief aanbod. Op maandag gaat zij (letterlijk en figuurlijk) spelen met mede-sportievelingen in een zogenaamd “*Movecamp*”, een verzamelnaam voor een brede waaier bewegingsopdrachten. Veel intenser gaat het eraan toe tijdens de zogenaamde “*Bootcamp*” op donderdag. De nieuwe naam “*Outdoor Move Mix*” dekt veel beter de lading van deze sessies die zonder meer kattenkruid zijn voor *Mijn Grootte Liefde*. Haar inzet laat zich aflezen in haar regelmatige klachten over pijn aan de buikspieren, de quadriceps en nog andere vlezige bundels

waarvan de piot vermoedt dat ook zijn lichaam die ergens heeft, maar dan wel erg goed verstopt.

Dit jaar is de eerste sportief-recreatieve uitdaging de “*Bossen van Vlaanderen-trail*” in en rond Aalter, met een keuze uit 3 afstanden: 10km, 24km en 47km. Het idee om de langste afstanden aan te pakken ontlokt bij de piot spontaan een spetterende buikgriep en ook de kortste afstand schrikt hem af. *Mijn Grote Liefde* argumenteert dat die tien kilometer best te doen is. De piot geeft toe, nadat zij heeft gezworen dat de sukkelaar daarbij zijn eigen tempo mag aanhouden.

Hoewel de dooi zich ingezet heeft, is het die dag ijsig koud. Op de meeste plaatsen is de grond nog hard bevroren. Helemaal opgetuigd en met zicht op de start- en aankomst-boog doet de piot bibberend een bekentenis: een lichte faalangst tempert zijn goesting om door de bossen te hossen. Net op dat moment weerklinkt het symbolische startschot. Door een speling van het lot gaat de posse van de *Via Prosperità* als laatste over de elektronische matten van de tijdsregistratie. Nog voor de piot de eerste voorliggers heeft ingehaald en voorbijgestoken, komt *Mijn Grote Liefde* terug op een eerder besluit en tackelt kordaat zijn vrees: “*Ik ga toch niet mijn eigen tempo lopen. Ik zal bij je blijven. Het gaat je wel lukken. Je kan het. Je gaat dat zien.*”

Dat vertrouwen helpt, hoewel de piot uit ervaring weet dat haar aanwezigheid tijdens een loopevent een tweesnijdend zwaard kan zijn. Enerzijds is er de morele en mentale steun die zij meent te kunnen bieden bij moeilijke momenten (die zich zeker zullen

aandienen). Anderzijds laat de sukkelaar zich in het zog van *Mijn Grootte Liefde* regelmatig verleiden tot een tempo dat hij *in the long run* niet kan volhouden. Daarom neemt de piot zich stellig voor vast te houden aan zijn eigen tempo en concentreert hij zich als nooit tevoren op zijn stapfrequentie.

Uiteindelijk valt het allemaal best mee. Op de bospaden is het zonder meer heerlijke rennen. Daarentegen zijn de passages over bevroren akkers evenveel aanslagen op enkels, knieën en heupen. Bij het opdraaien van singletracks en andere nauwe passages eist de piot schaamteloos de leiding op. Zonder om te kijken (wat overigens fysiek niet mogelijk en zeker niet aan te raden is) weet hij dat *Mijn Grootte Liefde* minstens drie passen achter hem blijft om vijandige boomwortels en andere verraderlijke valkuilen tijdig te mijden, ervaringsdeskundige als zij is. Dat geeft de piot de gelegenheid zijn eigen tempo door te drukken. Vreemd genoeg stelt hij daarbij telkens vast dat hij op die manier soepeer en schijnbaar iets sneller loopt, dan wanneer de *Via Prosperità* zij aan zij over het parcours holt.

In de laatste kilometers sluipt de posse bij elke stap dichterbij in het zog van een koppel, bij wie de prestatie-verhouding net omgekeerd ligt, en dan nog op een niet zo fraaie manier. De dame houdt strak de ideale looplijn, terwijl haar partner (haar man?) waar mogelijk zigzagt over de weg en elk zijweggetje benut om een grote afstand af te leggen, zonder daarbij achter te blijven. In het zicht van de eindstreep gaat de *Via Prosperità* voorbij het stel.

Tijdens het inspecteren van de *goodiebag* bij aankomst haalt *Mijn Grootte Liefde* het tafereel aan: “*Heb je dat gezien van die twee, met die kerel die altijd maar van links naar rechts ging, en extraatjes opzocht. Dat vond ik nogal beschamend en vernederend voor zijn partner. Wat voor een gevoel moet dat die vrouw geven?*”

Ergens moeten de hersenen van de plot nog lamkendig nahijgen van de geleverde inspanning - een andere zinnige uitleg is niet te bedenken - want zonder enige belemmering en met alle gevolgen van dien zegt zijn mond: “*Ah. Ik kan me daar wel iets bij voorstellen.*”

Ook virtuele spitsroeden steken venijnig.

25 januari. 2024

Burgerzin

Laatst kreeg een onschuldige piot bakken vol bagger over zich heen.

Op korte wandelafstand van de *Via Prosperità* bevindt zich het zogenaamde *Foreest Felthem*, een relatief klein bos dat wel vaker een rol speelt in deze blog. *Mijn Grote Liefde* en ikzelf zien het verzameld geboomte graag als een verlenging van onze knusse maar eerder kleine tuin, en daar handelen we ook naar. Tijdens de kakwandelingen met *Magnifieke Marcel* maken wij er een punt van om niet alleen zijn befaamde *Bruine Pakketjes* op te rapen, maar ook om zoveel als mogelijk rondslingerende rotzooi te verzamelen die achteloos achtergelaten is door scholieren, mountainbikers en andere schurken. Alle troep gaat gezwind in een van de talrijke vuilnisbakken op en rond het domein.

Midden in het *Foreest Felthem* ligt een kasteelvijver met de restanten van een ijskelder. Het water is het thuis van een kolonie eenden. Soms betrap ik brave en minder brave *citoyens* op het illegaal voederen. Het gooien van broodresten op de grond en in het water mag niet, wat ik de daders doorgaans ook vertel. De reactie van de meesten varieert van verbazing tot onverschilligheid. Maar af en toe verloopt het gesprek alles behalve voorkomend. Zo ook nu weer.

Een kerel schudt een zak broodresten uit op de oever en laat zijn kind broodsliertjes naar de eenden gooien. Bij het voorbijwandelen begroet ik de man en wijs hem erop dat wat hij doet eigenlijk niet mag. De respons is een kwaai blik en iets dat ik enkel kan omschrijven als “blaffen”: “*En waarom zou dat niet mogen?*”

“*Ewel, om drie redenen,*” begin ik het exposé dat ik al tientallen keren heb afgerammeld. “*Ten eerste trekt het achtergelaten brood ratten aan. Het krioelt hier van die beesten. Dat is gevaarlijk en niet gezond. Ten tweede is het niet goed voor de eenden. Het is slecht voor hun spijsvertering en ze kunnen er agressief van worden. Ten derde, maar ook het minst belangrijke, is het eigenlijk ook verboden bij wet.*”

De man lijkt te ontploffen. “*Het kan me niet schelen dat het ratten aantrekt. Dat is mijn probleem niet. Die eenden hebben honger en mijn kind wil ze eten geven, dus van mij mag dat. En dat de wet mijn kl*ten kust. Wat voor ‘dwazigheid’ is dat nu weer. Da's enkel om mensen te kl*ten. Als ik zeg dat het mag, dan mag het.*”

Eigenlijk wil ik antwoorden: “*Die attitude getuigt van niet veel burgerzin! Denk je dat dit een goed voorbeeld is voor je kind?*”, maar iets in de houding en het gezicht van de man vertelt mij dat ik beter mijn mond houd en mijn weg vervolg. Als afronding van onze ontmoeting krijg ik nog een portie vunzige verwensingen naar mijn hoofd.